

*Scenă
de vânătoare
întreruptă*

piesă într-un act
de
MIRCEA SĂNDULESCU

*Se dedică cu dragoste
Teatrului Național din Timișoara*

P E R S O N A J E L E	BARBU, profesor universitar	}	frați, 40—60 de ani
	GICU, funcționar		
	RIZOIU, doctor		
	MARINA, soția lui RizoIU, actriță, 35—50 de ani		
	CATIȚA, soția lui Barbu, casnică, 35—50 de ani		
	GETA, soția lui Gicu, funcționară la abator,		
	35—50 de ani		
	ANGELA, sora Getei, casieră, 25—45 de ani		
	PUICA, infirmă		
	FLORICA, profesoară de chimie	}	nepoți ai celor trei frați
la liceu, 25—35 de ani			
SANDU, profesor de engleză			
la liceu, 25—35 de ani			
ATENA, asistentă medicală,			
20—36 de ani			
DORU, soțul ei, inginer, 25—36 de ani			

Ațiunea se petrece în zilele noastre.

Născut la 20 septembrie 1945, la Brăila, profesor de limba engleză la un liceu bucureștean, Mircea Săndulescu e autorul a două romane de succes și apreciate de critică: *Victorie clandestină* (editat de „Cartea românească”), distins cu premiul de debut „Mihail Sadoveanu” și *Tratat despre oaspeți* (1979, Editura „Eminescu”). Tinărul scriitor și-a afirmat însușirile de dramaturg, cu prilejul lecturii și discutării piesei *Operație pe cord deschis* în Cenaclul dramaturgilor, inițiat de revista „Teatrul”. Debutul său scenic a avut loc, aproape concomitent, la două teatre: Teatrul „A. Davila” din Pi-

Scena înfățișează o cameră mare, goală. O masă, în centru, pentru 12—14 persoane în unghi drept cu fosa și nu paralel. La capătul ei o vază înaltă, care lucește magic în întuneric. Este înaltă, stil amforă romană, din porțelan superb, cam de un metru și jumătate, și pe ea se află pictată o scenă de vânătoare, mai precis, spectatorii pot vedea un cortegiu princiar tipic: cîinii de vânătoare (gri cu pete negre) zbughind-o înainte spre pădure, apoi o suită, în mijlocul căreia se distinge un bărbat pe un cal alb. S-a întimplat ceva? Nu se știe, cert e că prințul s-a oprit și privește îndărăt. Poate i s-a anunțat chiar acum că soția a născut, poate țara vecină a declarat război, poate arde palatul... Nu se știe; tot cortegiul stă în loc. Vânătoarea este întreruptă. În momentul ridicării cortinei, Puica e lângă vas, și mingile locul spre care privește prințul; și deodată, ușile sînt date de perete și patru-cinci persoane năvălesc în cameră, aprinzînd lumina, rizind tare. Sînt bine dispuși. În curînd vin și ceilalți și se așează la masă. În capătul acesteia vaza uriașă aproape înconjurată de flori, dominînd totul, înălțată pe ceva, probabil.

ATENA : Puica...

(Puica se uită la ea. Nu vorbește. E handicapată, nu poate vorbi. Se prea poate nici să nu audă bine, ei așa știau.)

ATENA : Ei, hai, zîmbește. (Renunță, amintindu-și ceva.)

CATIȚA (o îmbrățișează) : Ei, ce te crispezi așa? Doar ești între rude, Puica!

GETA : Chiar !

(Puica, extrem de expresivă, cu ochii, cu fizionomia, incapabilă să se exprime, le privește. Jocul ei va fi corporal, fizionomic.)

GICU (autoritar) : Nu se face așa ceva la un parastas. Ne-ai lăsat baltă. Hai la masă! (Acum, sînt toate personajele la masă.)

FLORICA (aparte, spre Marina) : Săraca Puica, nu văd nici o schimbare în bine. (Stinge țigara în fărfaia cu mincare.)

MARINA : În bine ?! (Bufnește.) Măcar de-ar staționa !

BARBU : Și, asta, numai datorită lui Aurică. I-am spus s-o dea la o școală specială...

(Există o ambiguitate generală : aude sau nu Puica ? vizibilă de-a lungul piesei.)

ATENA : Ei, lasă, că tata a făcut enorm pentru ea. (Către Sandu.) Dealtfel, Puica (o privește) e mare de-acum. Nu

trebuie să vorbim după uși. Înțeleg să fiu ascunsă cu străinii, dar cu verișoara mea ?! (Îi aranjează un sandwich și i-l întinde.)

GETA : Totuși, Barbu are dreptate... dacă e să spunem adevărul.

RIZOIU : Eu, ca medic, ca unchi, am făcut tot ce-am putut. Barbu e martor.

BARBU : Trebuia să plec la o conferință la Budapesta, și am renunțat, pentru că venise aprobarea de la Ministerul Sănătății și trebuia s-o pornesc la drum. Că, știți cum este... Uite-așa se sucește căciula, într-o clipă !

CATIȚA : Ei și, n-ai făcut nimic. Ea a plecat de una singură la sanatoriu.

BARBU : Păi, n-aveam dreptul s-o însoțesc ! Dar am vorbit, am promis... în fine !

DORU : Lăsați, că Puica... (o privește, chipurile, prevenitor) o să-și refacă viața.

PUICA (cu infinită greutate) : Eu... (Face câțiva pași, apoi se duce lângă amforă și așează florile ca să poată vedea desenul.)

GETA : Hai, măi, Dorule. De ce-i bați în cap fetei ceea ce nu-i posibil ?

SANDU : Dar, în definitiv, de ce să nu-și refacă viața ? !

RIZOIU : Ia un băiat infirm, că sînt destui. Mai ales că, la pensia pe care o va primi, e aproape o partidă.

FLORICA : Noroc cu Aurică, că a înfiat-o.

GICU : Adică, ce vrei să spui ? Dacă n-o înfia el, eu aș fi lăsat-o să moară de foame ? !

tești i-a reprezentat piesa Omul de paie, iar Teatrul de Stat din Sibiu, Broasca țestoasă.

În cenaclul organizat în cadrul primei ediții a Festivalului dramaturgiei românești de actualitate, la Timișoara, Mircea Săndulescu a supus judecății critice piesa într-un act Scenă de vânătoare întreruptă. Dezbaterile (la care au participat autori dramatice, regizori, critici, actori) au subliniat calitățile piesei. O facem cunoscută și cititorilor noștri, spre a contribui, în continuare, la consolidarea legăturilor cu teatrul, ale unui tînăr scriitor a cărui „intrare în scenă” am fost bucuroși s-o înlesnim.

- GETA : Să nu credeți că, dacă bărbatului a acceptat ca Aurică s-o crească, el n-a cărat mereu aicea !
- SANDU : Unchiule Gicu, explică-mi și mie, ce a fost cu mama ei ? De ce-a murit ?
- (*Puica tresare.*)
- RIZOIU : Credea că o femeie nu trăiește cu adevărat, dacă n-are copii.
- GICU : A murit când Puica avea zece ore. Mi se pare că n-a apucat s-o vadă, și după aia a intrat în comă.
- ATENA : Nu știu ce să zic. (*Pe ginduri, dar e o stare nefirească pentru ea.*) Poate era mai bine ca nenea Aurel, Dumnezeu să-l odihnească, să n-o ia ca s-o crească.
- GICU (*concluzie la toată povestea*) : Nenorocirea familiei ! Sincer să fiu, dacă nu era frate-miu, Aurel, rămâneam cu ea pe cap.
- GETA : Și nu te mai căsătoreai ! Că nu te lua Liana, cu una ca Puica pe cap !
- GICU : Tot n-a ieșit nimic, pînă la urmă. După șapte ani, a trebuit să divorțez. (*Se autoimită.*) „Dă-mi 5 lei de autobuz !”, „Dă-mi 6 lei de țigări !”
- FLORICA : Ei da, dar ai găsit-o pe tanti Geta.
- GICU (*o cuprinde pe după umeri pe Geta*) : Da, vezi ? !
- ANGELA : Tu te-ai spălat pe mini, dar Aurică, ce piatră și-a legat de gît !
- GICU (*către Geta*) : Vezi ce fitile bagă soră-ta ?
- ANGELA : Mie îmi place să fiu obiectivă și, la urma urmei, n-am ce pierde dacă spun adevărul.
- SANDU : Are dreptate tanti Angela. Odată l-am văzut pe unchiul Aurel plîngînd. A iubit-o dumnezeiește pe Puica. Zi de zi, a așteptat să vadă o schimbare. La cinci ani, era speriat, alți copii vorbeau, se zbenguiau, ea stătea inertă. Acolo unde-o puneai, acolo o găseai, după cinci ore. Maladiv de cuminte. La zece ani, alerga înnebunit pe la toți doctorii, sperînd mereu.
- FLORICA : Unchiule Barbu, dumneata ai aranjat să plece la Viena. Banii, să știi, i-au dat unchiul Aurel și mama.
- ATENA : Da. Eram elevă, aveam și eu nevoie de un lucru mai frumos... Nu mai eram copil. Mă duceam la reuniunile de la liceu, cu ciorapi de bum-bac. Tot credeam c-o să se întîmple într-o zi o minune, și tata n-avea bani mulți... O leaful de profesor, și atât. Dar a plătit drumul la Viena. Adică, jumătate.
- MARINA : Ei, lasă, că dădea meditații pe ruptelea...
- SANDU (*nervos*) : Nu-ți doresc să alergi după lecții prin oraș.
- RIZOIU : Se descurca, măi Sandule. Și tu te descurci. Azi se caută engleza.
- FLORICA : Se caută al naibii de bine. Uite, eu, cu geografia, ce să fac. Nimeni nu vine să spună : „Vreau să mă pregătiți la geografie”...
- SANDU : Da. Și eu am dat lecții, ca unchiul Aurel. Dar după ce ieșeam de la școală, cu capul cit o baniță, tu, soră-mea, (*spre Florica*) poți să confirmi că un profesor, dacă se respectă, dacă-i respectă pe copiii ăia care ■au și-l ascultă în fiecare zi, nu se poate duce chiar așa, fără să-și pregătească lecțiile ! Și, în timpul orei, pune tot sufletul. Nu-i ca-n alte meserii, unde mai citești un ziar, mai vorbești la telefon, mai te învoiești — mai un dentist, mai la minister... (*în tot timpul asta le-a dat ocol tuturor, inchizitorial, bătîndu-i în cap, pe umeri, ei se pleacă*) și, după cinci ore de vorbit continuu, mai du-te și fă lecții în particular ! Pe cînd tu (*spre RizoIU*), unchiule, ca doctor, în aceleași ore de serviciu, paralel cu salariul, te tîmiază pacienții... Așa a fost viața lu' unchiu' Aurel. Toată ziua, cu tri-unghiuri și cercuri...
- CATIȚA : Pînă i se făcea capul pătrat.
- ATENA : N-aș fi crezut ca Sandu să vorbească atît de adevărat.
- (*Pauză scurtă.*)
- BARBU (*ridicînd un pahar*) : Să-i fie țărîna ușoară...
- (*Aproape toți varsă o picătură pentru sufletul mortului, pioși, apoi beau.*)
- GETA : Ei, asta a fost, și gata A făcut-o pentru că avea o inimă frumoașă.
- ANGELA (*ambalare strict mecanică, exterioară, de limbaj și atît*) : Plină de omenie.
- MARINA (*același joc ca la Angela*) : Un om de mare caracter. Să iei o fetiță, din prima zi de la naștere, și s-o crești tu, ca o dădacă, e ceva ieșit din comun !
- ATENA : Unchiul Gicu se temea că n-o să se mai căsătorească, și i-a plasat-o lui tata. Dar tata, cum s-a căsătorit ?
- GICU : Nu ne mai judeca, Atena. Ce fel de căsătorie a făcut, la urma urmelor, taică-tu ?
- ATENA : Ce vrei să spui ? !
- GICU : Ei, ce vreau să spun !

- GETA : O fi mama ta, dar să-ți cea-a făcut Rozalia a fost urît, urît, draga mea. Dealtfel, te-ai convins singură. Hai, cu Puica s-a purtat urît... Era mută, întirziată... Dar cu tine, propria ei fată... Cum de-a avut inima să plece din țară, după macaronarul ăla ?
- ATENA : Mama a crezut că va fi fericită cu bărbatul acela... Salvatore.
- FLORINA : Verișoară dragă, mama ta era cam aiurită. (*Pufnind.*) Au ăștia niște nume ! „Salvatore !” Ha !
- ATENA : Zi-i cum vrei. Tata n-a făcut-o fericită. Ce femeie tină, după ce ia un bărbat cu 15 ani mai mare ca ea, cu o fată înfirmă de crescut... și mică, după toate celelalte... (*Explicativ.*) Mi se pare că avea numai 5 sau 6 ani...
- CATIȚA : Nici tu nu mai știi ce vrei să spui.
- ATENA (*avintat, continuă*) : Ei bine, ce femeie ar fi suportat ca, zi de zi, să stea cu un om morocănos, nervos, agasant ? !
- BARBU (*universitar, șef de catedră, tip statuar, gomos, cel mai în vîrstă dintre toți, privește cu indulgență micile dispute și bea rar, cu gesturi afectate, fixînd-o cam indecent pe Marina*) : Nu s-ar zice că vorbești ca o fiică prea bună. Aurică nu era deloc un băiat rău. Dar ăla, Salvatore, i-a sucit capul maică-ti, și află de la mine că, atunci cînd o femeie se îndrăgostește, găsește o imaginație formidabilă ca să-și justifice orice gest ! (*Chicoteli generale. Schimb de priviri Barbu-Marina.*)
- ATENA : Îmi pare rău că vorbești așa urît, unchiule Barbu. Nu înțelegeți că tata, pur și simplu...
- (*Doru o stringe de mină și ea tace.*)
- DORU : Morții cu morții, vii cu viile... (*Bea, căzînd într-un fel de complicitate cu Barbu ; acesta ridică paharul și schițează gestul ciocnirii apoi bea tacticos.*)
- SANDU : La urma urmei, unchiul Barbu are dreptate.
- DORU : Pardon, vrei să spui că eu !
- SANDU : A, da. Haideți să uităm toate astea.
- DORU : Așa am zis și eu. Socru-miu, unchiul Aurel, n-a știut să trăiască. S-a legat la cap cu Puica, munea de-ieșea sufletul — muncă intelectuală, aveți grijă ! — care obosește...
- MARINA : Se zice că celulele nervoase nu se mai refac.
- DORU : ...și, cînd a reușit să găsească o femeie, n-a știut s-o facă să se simtă bine. Eu cred că arta de a face ca femeia ta să se simtă bine cere o înțelepciune...
- VOCI (*risete, confirmări*) : Așa e, așa e ! (*Destindere generală.*)
- GICU : Dumnezeu să-l ierte ! A' făcut și el ce-a putut. Deși, ca frate, a fost ireproșabil cu mine, ca bărbat, așa, nu ne-am simțit niciodată bine împreună...
- RIZOIU : Un om de mare caracter.
- SANDU : Cine mai ține minte întimplarea cu peștele ? !
- ANGELA : Gicu, tu trebuie s-o știi cel mai bine. Că te-ai ofticit destul.
- GICU : M-am săturat de cite ori am povestit-o. Zi-o tu, Florico.
- FLORICA : Eu eram la facultate, nu mai știu ce-a fost.
- ATENA : Povestește, unchiule Gicu. E o poveste care-l avantajează foarte mult pe tata.
- BARBU (*ironic, pozînd conjunctura*) : Perfect, perfect, despre morți numai bine.
- GICU : Vine cineva la Aurică și spune că are un nepot care dă bacalaureatul...
- (*Prin intervențiile lor, ceilalți dovedesc că știu povestea.*)
- ANGELA : ...Și că-i tufă la matematică !
- MARINA : Boaită !
- GETA : Clei !
- SANDU : Nu mai întrerupeți !
- BARBU (*apucînd un peștișor de pe farfurie*) : Să ajungem la pește, (*Bonom-grizat.*) Nu blocați accesul către pește ! (*Înghite peștele.*)
- GICU (*imitîndu-l pe Aurică, morocănos, grav, sobru, se ridică în picioare*) : „Și, eu ce legătură am cu faptul că nepotul dumitale este incompetent ?”
- RIZOIU (*ridicîndu-se, joacă rolul convorbitorului : afacerist, frecîndu-și minile, milog, viclean*) : „Știți, dom' profesor, dumneavoastră, ca președinte al comisiei, dac-ați vrea... și nu-i cu supărare...”
- BARBU : Peștele, peștele, cit o mai întindeți ?
- CATIȚA : Grăbiți-vă, grăbiți-vă !
- GICU (*continuă*) : „Nu vă înțeleg, domnule !”
- RIZOIU : „N-aș vrea să insinuez...”
- GICU : „Atunci, spuneți de-a dreptul !”
- RIZOIU : „Eu sint contabil-șef la cherhana...”
- GICU : „Cherhanaua e ceva cu peștele” ?
- RIZOIU : „Exact, exact”.
- GICU : „Și ?”
- RIZOIU : „Și”
- GICU : „Nu înțeleg nimic”.
- RIZOIU : „Ca și nepotu-meu. Numai că el nu înțelege matematica, că, dacă o înțelegea, nu vorbeam eu acum cu băieții, să-mi aducă... (*gest*) uite-așa un pește, pentru...”
- GICU : „Pentru ?”
- RIZOIU : „Păi, pentru tovarășul președinte” !

GICU (culmea indignării, îi face semn să iasă : Rizoiu se aşază, Gicu revine la tonul lui) : Şi pleacă frate-miu nu ştiu unde, şi, când vine acasă, vede în bucătărie, cit e masa de mare, o crăpoaică în care numai icrele ar fi cîntărit trei-patru kilograme.

BARBU : Şi ? Hai, trebuie depăşit peştele !

FLORICA : Ce figură trebuie să fi făcut !

ATENA : Sinceră să fii, mie mi-a părut rău. Prea era serios tata.

DORU : Hai, bani, parcă-i prea de tot să primeşti, dar...

RIZOIU (profesional) : E şi riscant.

DORU : Dar un peşte, mai ales că se găseşte aşa de greu ! Aia tot a luat bacalaureatul, pînă la urmă. Orice om e înlocuibil.

ATENA : Era o chestie de demnitate.

CATIȚA : Tot ce este exagerat strică.

BARBU : Peştele de la cap se impute.

ANGELA : Omul e măsura tuturor lucrurilor.

SANDU (replică lui Barbu) : Da, dar se curăță de la coadă !

FLORICA : Eu îl înţeleg pe unchiul Aurel. Cum l-ar mai fi putut privi în ochi pe derbedeul ăla care nu învăța şi bătea maidanul ? !

SANDU : În privința asta, soră-mea are dreptate. Un profesor are o anumită ținută. Ca să fie respectat...

ATENA : Ei da, așa este, sînt mîndră de tata ! Dar ce multe lucruri ne-au lipsit. (Privind pe furie spre Rizoiu.) Alții primesc și un pachetel cu cafea, și tot sînt respectați. Dealtfel, tata niciodată n-a avut disciplină în clasă.

SANDU : Era prea îngăduitor.

ATENA : O dată mi-a spus : „Îi urăsc, îi urăsc. Sînt ca niște jivine“.

FLORICA : Da, exact. Elevii îl miros de la distanță pe ăla blinduțu', pe ăla moale, și fac din el (gest) harceaparcea !

SANDU (îndirjit) : Asta, dacă nu știi cum să-i ții în friu.

ATENA : Dar nu-i ura.

GICU : Nu putea omori o muscă. Asta a fost pacostea vieții lui : timiditatea. Era rușinos, era fricos.

ATENA : Fricos, nu, unchiule. Era prea delicat.

CATIȚA : Nebărbătește de delicat.

MARINA : „Par delicatesses, j'ai perdu ma vie...“

ATENA : Nu-și dorea decît ca elevii să-l asculte cu atenție. (Îl imită.) „Nu vreau să mă iubiți, vreau să vă fie frică de mine“.

DORU : De profesorii de matematică, mereu le este copiilor frică.

GICU : N-avea inima să lase corijenți. Pe copii trebuie să-i arzi la notă.

FLORICA : Da ? Şi, după aia, să te ia directorul, că nu faci meditații, că nu ești capabil ? (Lehamite.) Le dai nota de trecere, și basta.

GICU : Eu, care-s tatăl ei bun, n-ar fi plins atîta după mine !

ATENA (malițioasă) : Tată bun, dar numai cu singele !

GICU : Dar eu am zis altfel ? Numai că, atunci cînd mori... hm... vreau să spun că singele apă nu se face.

MARINA : Unchiule Gicu, eu vorbesc rar, mă știi.

GICU : Chiar, nici nu ți-am auzit vocea.

MARINA : Singele, apă nu se face, e adevărat, dar să știi că, de fapt, alte lucruri contează într-o legătură. Uite, Rozalia a dat totul pentru italianul ăla. Deși Aurică îi era soț, deși avea cu el un copil, s-a dus ca un fulger !

ANGELA (naivă) : Ca un fulger !

RIZOIU (spre soția lui) : Las-o baltă.

MARINA : Tu să tați ! N-ai nici un drept să-mi interzici să vorbesc. (Către Gicu.) Așa că suferă după tatăl ei bun !

GETA : Marina, te rog să mă ierți, dar tu, cînd vorbești, găurești. Lăsați omul în pace, să se odihnească.

FLORICA : Numai că nu de ăla din pămînt e vorba.

SANDU : Unchiule Barbu, o să faci scurta la ochi.

(Barbu și Marina, care se priveau, tresar amîndoi.)

CATIȚA (care a observat schimbul de priviri Barbu-Marina) : Iubitule, nu te simți bine, după atîta pește ? Să nu ți se aplece !

BARBU (ca s-o dreagă) : Măi, Gicule, dar cu peștele ăla al lui Aurică ce s-a întîmplat ?

GICU (ușurat de noua linie) : I l-a trimis înapoi, nici n-a vrut să audă.

RIZOIU : Unii au hrănit, cu cinci pești, un popor. El, cu un pește mare, n-a știut să hrănească patru persoane.

ATENA : Da, dar ne-a crescut în simțul demnității.

VOCI : Așa-i, așa-i.

FLORICA : A, să nu uit ! Tanti Geta, să-mi spui cît e partea mea pentru masa asta ?

CATIȚA : Exact ! Nu uita să-mi amintești.

GETA : N-aveți nimica de dat. Voi ați cheltuit atîta cu trenul... Bine că ați putut veni.

GICU : Să n-aud de bani. (Sinceritate ieftină.) Ce-i pe aicea... (adică bucatele) le-a adus Geta de la abator. Importanț e să ne vedem noi cîț mai des. Să ne avem ca și pînă acum, în relații bune.

ATENA : Chiar dacă ne mai înțepăm din cînd în cînd, unchiule ? ! (A spus-o fără maliție.)

GICU : Păi cum, n-ar avea farmec dacă ne-am cînta așa, în strună, tot timpul.

RIZOIU : Aici mi-ai plăcut. (Se ridică, se duce și-l sărută pe Gicu pe obraz. Apoi ciocnește un pahar cu el.) Ce-ar fi, eu să mă supăr (spre Sandu) pe nepotul ăsta al nostru, care mă invidiază că „primesc” ? Mă Sandule... (Se duce, îl cuprinde pe după umeri) Ești încă tânăr, fă, domnule, medicina, să umbli prin mațele oamenilor la operație, și ai să ai niște bani în plus... (Sincer, pentru prima dată adevărat, grav.) Ce crezi, mă, că m-au făcut mai fericit miile alea pe care le-am luat eu în plus, față de tine ? (O privește pe Marina. Urlă, spre stuporea generală. Puica tresare.) Nu, mă, nu mi-au adus mare scofală !

ANGELA (cîntă fals) : Bani n-aduc fericirea...

CATIȚA : ...decît în număr mare !

GETA : Așa e, Sandule. Omul e măsura tuturor lucrurilor. De ce-oi fi vrînd tu bani mulți ?

SANDU (ofuscat) : Mă scoateți din sărite. Am vrut să spun că unchiul Aurel cîștiga din greu cu meditațiile, că-l înțelege, pentru că eu însumi am dat atîtor timpiți, dar nicidecum nu vînez banii.

GICU : Apropo de vinătoare, îl întrebam pe Aurel : „După ce alergi tu în viață, măi ?” Și el zicea... exact, venise acasă cu vasul ăsta, îl cumpărase de la văduva unui navigator, și eu l-am cerat că a dat o groază de bani pe el...

GETA : Trei mii erau bani frumoși, acum zece ani.

GICU : L-am întrebat : „Ce vrei tu de la viață ?” (Pauză.)

SANDU : Și el ce-a zis ?

BARBU : Răbdare, că vine prințul (arată spre vas) și ne spune.

CATIȚA : Zău, dragul meu, cînd bei mai mult... ești puțin penibil... nu te supăra.

BARBU : Bine, bine (Mai mănîncă un peștișor.)

FLORICA : Peștele cel mare înghite pe cel mic.

SANDU : Zi-i, unchiule Gicu, ce-a spus... ?

GICU : Habar n-am. Am uitat.

VOCI (indignate, ca și cum tare mult ar fi ținut să afle) : Nu se poate ! El hai, spune ! Ce înseamnă asta ?

(Foială scurtă. Puica deschide ferestrele și aduce o colivă.)

ANGELA : Mă dau în vînt după colivă.

GETA : Puica a făcut-o.

GICU : Mi-am amintit ! Zicea că el caută „ceea ce nu se găsește”. (Puica rămîne o clipă pe gînduri. Continuă să fie neobservată.)

CATIȚA : Zi-i matematice, și gata !
MARINA : Cum adică, să caute intenționat ceea ce nu se găsește ? !

GICU : Nuanța asta nu mi-a precizat-o.
RIZOIU : E absurd. Frate-miu nu era atît de zevzec, știa ce e absurdul.

FLORICA : Era un om paradoxal.

SANDU (cu multă simpatie) : Era un romantic. Un luptător rănit, care a preferat să înghită steagul...

BARBU (mîncînd un peștișor) : Fiecare, după posibilități.

CATIȚA : Într-o zi, ai să mă măninci și pe mine, ca pe un peștișor.

BARBU : Nu, nu ! Broscuța, cît e de mică, cască gura mare. (Rîsete.) Tu ai să mă măninci pe mine, așa cum oile l-au mîncat pe om, cîndva, în Anglia.

GICU : Totuși (cu alt ton), dacă stau să mă gîndesc bine, Aurel e pentru mine (caută cuvîntul) cea mai frumoasă icoană din familie.

SANDU : Un vinător ciudat, care a tras mereu cu arma într-o oglindă.

MARINA : Un prinț derutat de ceva.

(Cortină de întuneric.)

Același decor.

GICU (către Marina) : Ți-a cășunat ție pe vasul ăsta, și gata !

MARINA : Unchiule Gicu, m-am luptat să-mi fac o vilă. Vasul ăsta se potrivește foarte bine în sufragerie. (Fals modest.) Și, la urma urmei, sint ac-triță.

GICU : Și dacă nu era ?

MARINA : Dar înțelege, nu-l cer pe gratis. Îi dau lu' Puica, contravaloarea.

BARBU : Ea nu-și administrează singură banii.

RIZOIU (plictisit, intră în discuție, că n-are altceva mai bun de făcut.) : Noi sintem tutela ei. Noi toți, rudele ei.

GETA : Noi îi administrăm moștenirea.

FLORICA : Totuși, pînă la urnă, ce-o să facem ?

GICU : Am fost și ieri la Consiliul popular, la Comisia de tutelă. Legal și cînstit e să vindem totul — mi-au spus ăia de-acolo — și s-o ducem la un cămin special.

MARINA : Acolo poate să învețe și o meserie.

ATENA : Ce să facă ea în hardughia asta de casă ? Cu atît mai mult cu cît Spațiul Locativ nu-i dă voie să stea singură în trei odăi.

SANDU : Dar într-una are voie !

BARBU : Nepoate, de ce te pripești ? Noi, ăștia mai bătrîni, am venit mai devreme cu două zile și am aranjat să fie bine pentru ea. Că doar e rudă de singe cu noi.

SANDU : Deci ?
 BARBU : Deci, ce ?
 SANDU : Cum a rămas, pină la urmă ?
 Că ai zis că mă pripeșc.

CATITA : Păi sigur că te pripești. Tu, care stai la 300 de kilometri de ea, n-ai să poți s-o ajuți cu nimic, și nici noi. Nu putem nici unul s-o luăm la noi. Asta e clar.

SANDU : Pentru mine nu e clar de ce nu poate să rămână ea aici.

ANGELA : Să-i bage Spațiul o familie ? Să-și bată joc aia de ea ? Unul zdra-văn, și nu face față la un familion. Baie, bucătărie comună, Doamne, Maica Domnului ! Ar fi iadul, pentru ea.

GICU : E, doar, fata mea, și mă doare inima, dar Angela are dreptate. Ca să ducă o viață cit de cit decentă, trebuie să stea la un cămin, la un azil. Cine să-i facă ei piața ? Cine să-i facă mincare ?

ATENA : Ce om, și tata ! O mai fi vre-unul pe lume, la fel ? Pină în ultima zi, a gătit, a îndemnat-o (sec), s-a sacrificat pentru ea.

GETA : Mai bine era lăsată singură să se descurce, să învețe, să stea pe picioarele ei !

DORU : Iar o luăm de la început. A greșit, a greșit, gata ! Important e să-i găsim un azil bun.

SANDU (cu năduf) : Toate azilele sînt la fel.

RIZOIU (privire circulară) : Mobilele astea nu fac doi bani.

SANDU (indignat) : Dar sînt mobilele familiei.

FLORICA : Să nu fim sentimentali. Pui-că n-are ce face cu ele.

GICU : Am rugat-o să le păstreze și n-a vrut.

RIZOIU : Fata e mult mai isteată decît credem noi. Păreră mea e că ar trebui să punem mină de la mină și să-i contractăm o garsonieră, luminoasă, cu mobile ușoare, ușor de întreținut.

BARBU : O garsonieră ? Da, și mie mi se pare o idee bună. La urma urmei, nu-i mare lucru dacă punem toți cîte cinci mii de lei. Cit înseamnă cinci mii de lei ?

CATITA : Dar cum o să se descurce cu problemele zilnice ? Unchiul Aurel, scutind-o de ele, a făcut-o să fie de două ori infirmă !

FLORICA : Eu n-am mai văzut-o de mult. Nu-mi dau seama. Dacă se duce la piață, nu se descurcă ?

GETA : O înșală la rest, i se dă lucrul cel mai prost.

ATENA : Și n-are vigoare fizică, n-are forță, dragii mei.

BARBU : Gicule, doctorii ce-au spus ?

GICU : Ce să zică ? Că trebuie scutită de eforturi fizice.

GETA : E debilă.

DORU : Orîci ar părea de crud, trebuie să meargă la azil. Ea nu poate să aibă prietene.

CATITA : Așa e. O să stea singură cuc.

BARBU : Cum o dai, nu e bine. Uite, eu, cînd am nevoie de ceva la lumină, la instalațiile sanitare, chem un băiat de la mine de la facultate, și, deși sînt șef de catedră, nici mie nu mi-e ușor. Ba nu vine, ba mă șmecherește la bani...

CATITA : Un simplu scurt-circuit, și va fi pentru ea o teroare. Unde să se ducă să ceară un ajutor ?

GETA : O să fie la mila vecinilor...

FLORICA : Și vecinii nu-s totdeauna a-casă.

ATENA : Și vecinii nu-s totdeauna di-spuși să te ajute.

MARINA : Și, de-o fată tină ră se poate abuza. Și, chiar dacă Puica n-ar păți nimic, frica de a se întoarce acasă, seara, ar ține-o tot timpul în casă.

SANDU : Orice sonerie ar arunca-o în panică.

FLORICA : Chiar și-un copilăș care vine cu colindul, țîrînd mai insistent, i-ar fura somnul pentru toată noaptea.

SANDU : Atena, Atena ! Infirmitatea adevărată, de la taică-tu o are. Dragostea lui exagerată ! Mai sînt pe lume multe handicape, dar unchiul Aurel i-a dat lovitura de grație.

ATENA : Noi i-am spus mereu... mai ales mama. Dar ea zicea că avem ceva cu ea, că ne batem joc de-un suflet gingaș, și el se ambiționa să se poarte și mai frumos cu ea. (Erasperată.) De asta a plecat, n-a mai putut suporta.

DORU : Ei, lasă, că mai sînt și altele.

ATENA (leoaică) : Ce vrei să spui ? Tu nici nu erai în familie pe vremea aia !

DORU : L-a acuzat că trăiește cu ea.

ATENA : Palavragiule ! Divulgi ce mi-a scăpat o dată.

DORU : Hai, liniștește-te ! Maică-ta era o scorpie, ăsta e adevărul, și a inventat un argument ca să-l părăsească.

ATENA : Și, dacă era adevărat ? !

DORU : Dar tu crezi asta ? Cu mina pe inimă ? !

ATENA : Nu.

DORU : Atunci, de ce a inventat-o ?

BARBU : Hai, liniștiți-vă, porumbeilor. (O privește pe Marina libidinos.)

CATITA : Uneori, cearta nu-i decît altă formă a dragostei.

DORU : Spune, de ce-a inventat ea chestia asta ?

ATENA : Nu știu.

DORU : Atunci, să-ți spun eu : ca 'să-și facă de cap. Mă mir că nu l-a acuzat că-i impotent. Că vîd că-i la modă ca orice fufă care vrea să divorțeze, să toarne chestii de-astea la tribunal !

MARINA (*plictisită*): Haideti, terminați odată, zău, e ora înaintată. Sintem tot consiliul de tutelă. Ce ziceți, pot să iau vasul? Și, bineînțeles, suma asta o dau suplimentar față de cea necesară pentru garsonieră.

BARBU: Deci, rămâne valabilă ideea cu garsoniera?

GICU: Să ne mai gândim. Mi-e teamă că nici într-o garsonieră, nici într-un palat, n-o să se simtă bine niciodată. Ea are un suflet frumos.

SANDU: Nobil.

FLORICA: Din cite îmi amintesc eu, îi plăcea să facă cadouri.

CATIȚA: Să se devoteze cuiva.

ATENA: Sî se simtă utilă.

BARBU: Păi, atunce, să știm o socoteală. Deci, într-o garsonieră (*rar*), Puica, n-o să se simtă bine. Atunci, la azil.

SANDU (*indurerat*): Am să mă interesez de-o școală specială.

FLORICA: Cred că a depășit vîrsta.

SANDU: Surioară dragă, se pot da derogări, se pot da ciubucuri, se poate aranja totul, dacă vrem cu adevărat.

MARINA: Dumnezeu, nici pînă mîine dimineață n-o să stabilizezi ceva.

RIZOIU: Lucrurile astea nu se fac așa, cît ai zice „pește“.

GETA: Totuși, altă ocazie de a ne întâlni cu toții nu vîd.

MARINA: Mîine seară am spectacol. Credeți-mă. Dați-mi un răspuns. Pun imediat trei mii de lei pentru vasul ăsta. (*Toți se uită curioși la vas.*)

FLORICA: Dar tu arunci cu banii pe fereastră, mătușico.

BARBU (*se duce și examinează vasul*): Depinde!

ATENA: Trei mii de lei?! Ce noroc pe Puica!

SANDU: Cum, trei mii, tanti Marina! ăsta valorează o avere!

MARINA (*fulgerîndu-l cu privirea*): N-ai auzit cu cît l-a luat? Eu dau triplu.

RIZOIU: E chiar urgent vasul ăsta... acum?

MARINA: Îmi plac lucrurile frumoase.

GETA: Trei mii de lei ar fi o pleacă frumoașă pentru Puica. Gicule, să-i convingem și pe ceilalți că, la urma urmelor, ei poate nu știu, dar, pînă i s-o stabili Puicăi pensie socială, noi o întretinem!

GICU (*către toți*): Voi sînteți de acord? (*Timid.*) Ar fi cazul.

FLORICA: Sandu are dreptate. Vasul costă mult mai scump.

MARINA: Ei, dați-o dracului de treabă, facem licitație între rude?

DORU (*care s-a dus la vas*): Un prinț a plecat la vinătoare... ia uitați-vă, ce frumos e! Dar de ce s-a oprit în loc? De ce privește îndărăt?

ATENA: I s-a adus o veste urgentă.

BARBU: Pentru un rege, nimic nu este urgent.

CATIȚA: Poate i-a născut soția.

ANGELA (*ridicînd capul de pe masă*): Poate c-a aflat că i s-a întors iubita.

ATENA: Aluziile tale sînt foarte străvezii, dragă Angela.

ANGELA: Aiurea, m-am gândit la prinț și numai la el.

DORU: Totuși, nu se poate ști cine și de ce l-a oprit din vinătoare!

ATENA: Acolo ar putea fi marea.

DORU: Marea nu are culoarea asta.

CATIȚA: E stilizată.

MARINA: Da sau nu?

(*Nimeni nu-i răspunde.*)

FLORICA: Și eu aș da trei mii de lei pe el!

GICU: De unde dracu aveți voi ațiția bani, să aruncați pe-o treabă de-asta?

SANDU: Nu înțelegi, unchiule, că e o avere, vasul ăsta?

MARINA: Tot ce e în jurul nostru nu face nici cît un ciob din el.

ATENA: Un ciob din el nu face doi bani.

MARINA: Sînteți niște maimuțe, cu toții. Eu am fost prima cu ideea, și acum toți vreți să-l cumpărați!

BARBU: Dacă tot ne sugerezi, află că și eu aș da trei mii de lei pe el.

CATIȚA: Da, da. Chiar și mai mult! Dragă cumnată (*către Marina*), să nu crezi că numai o actriță simte nevoia să se înconjoare de...

BARBU (*gomos*): La urma urmei, sînt profesor universitar!

RIZOIU: Și eu is doctor. Ce, la mine strică? Doctor căsătorit cu o actriță. La noi ar fi cel mai potrivit.

GICU: În orice caz, licitație n-o să facem. Nu e frumos.

GETA: Să hotărască Puica.

FLORICA: N-are discernămint.

SANDU: Ea l-ar da gratis. Are cel mai frumos suflet, dintre noi. Poate că ține la vasul ăsta. Nici măcar nu ne ducem să vedem ce face în clipa asta.

MARINA: Să știți că regret că am venit. Maniera asta de imitație e... scuzați-mă, de prost-gust. Pînă acum o oră, nici nu v-ați gândit la așa ceva.

RIZOIU (*privind spre Marina*): Nevas-tă-mea își dorește așa ceva de ani de zile.

MARINA (*plîngăreț*): M-am dus și la consignație, și prin case vechi. Și cînd, în sfîrșit, am găsit, voi...

SANDU: Îmi face impresia că ai venit special pentru asta!

MARINA: Și pentru asta!

DORU (*copilăros*): Totuși, unde privește prințul? Pe cine o fi văzut!!

SANDU: Mă, e fain lucrat, e superb, uitați-vă ce bucurie, ce încîntare pe fa-

ta lui ! De parcă ar fi văzut cine știe ce.
 GETA : Nici măcar vinătoarea nu-l mai preocupă.
 SANDU : De parcă adevărata vinătoare ar fi în partea cealaltă ! Invers ! E superb. Totul e în filigram. Uitați-vă se văd și balele ciinilor. Dau zece salarii, pentru balele astea !
 MARINA (*fără să privească*) : Mai bine nu veneam. mă îmbolnăvesc, mă îmbolnăvesc !
 CATIȚA : Îți convine, ai bărbat doctor.
 FLORICA : Și mie mi-ar plăcea vasul ăsta. L-aș pune în colț, în sufragerie. Seara, când se întunecă, vinătoarea ar părea aieva.
 SANDU : Mi-a fost rușine să-l cer... să-l doresc, dar, dacă e să fie scos din casă, atunci mă luați și pe mine la socoteală.
 GICU : Zău, e rușine. Facem licitație ? !
 ANGELA : Să renunțăm unii în favoarea altora.
 GETA : Dar toți îl vrem. Nu vrea nimeni să renunțe.
 ANGELA : De la o anumită sumă în sus, parcă văd că se retrage toată lumea.
 SANDU : Cum adică tanti Angela, „Să renunțăm unii în favoarea altora” ? Vrei să spui, „în favoarea unuia”.
 GICU : Asta, cam așa e.
 MARINA : Renunțați în favoarea mea ! Să nu mă înțelegeți greșit : nu-l iau gratis și nici nu-mi scot partea de contribuție pentru garsonieră.
 ATENA : Să-i stabilim un preț.
 DORU : Ochii prințului (*rar, ca și cum ar fi grizat*) n-au nici un... preț...
 MARINA (*lingă vas, mîngiindu-l*) : De asta vă pot eu asigura. Știu cite parale face privirea cuiva.
 GICU (*intră și el în horă. Se ridică în picioare și dă tircoale vasului*) : Mă, Geto, parcă am fost chiori pînă acum. E chiar o minunăție.
 GETA : Așa ești tu. Mereu trebuie alții să-ți deschidă ochii.
 FLORICA : Ce înalt este !
 ATENA : Ce maiestuos !
 MARINA : Pentru așa vas, trebuie o casă anume !
 BARBU : Pentru că, altminteri, scoate și mai mult în evidență sărăcia !
 RIZOIU : În ce ne privește, avem o casă potrivită pentru el.
 ATENA : E o operă excepțională.
 GICU : E sublim !
 ANGELA : M-aș simți mai sigură de mine... Ar trebui să mă încurajați. (*Toți par a-și descoperi cuvintele, atitudini estetice, stări de grație. Lumina se micșorează. Vasul lucește mat, în centru, ca un templu în mijlocul unei jungle.*)
 ATENA : E de-a dreptul somptuos.

FLORICA : E neverosimil, între lucrurile astea cenușii, grosolane.
 CATIȚA : E divin.
 MARINA : E al meu, c al meu ! Credeți-mă, trebuie să fie al meu ! Vă rog... vă rog mult să mă înțelegeți.
 ATENA : Dar l-a cumpărat tata ! E inuman să nu fie în casa mea !
 DORU : Așa e, așa e !
 FLORICA : Mi-l doresc așa de mult, că mă voi simți săracă dacă plec fără el.
 ANGELA : Înțelegeți-mă... Am o stare deosebită. Sint... sint însărcinată.
 SANDU : Oricum, o să ne simțim cu toții mai săraci, după această seară.
 MARINA (*sarcastic*) : Chiar și cel care-l va lua ?
 SANDU (*sprîjinindu-se cu mina de el, ca un general proptit în sabie*) : Mai ales.
 ANGELA : Știți... o femeie gravidă e... ceva aparte... poștește.
 CATIȚA : Lasă, dragă, poștești cireșe, poștești căpșuni, dar nu un vas !
 ANGELA (*spre Geta*) : Geta, tu ești sora mea și mă cunoști de mult. Spune ce am pățit din cauza emoției, la sarcina trecută !
 GETA (*sec*) : Ai pierdut-o.
 ANGELA (*crescendo*) : Și la cealaltă, dinaintea ultimei ?
 FLORICA : Și pe aia ai pierdut-o.
 RIZOIU : Datorită mie.
 SANDU : Cum ?
 ANGELA (*stînjinită, demascată*) : Nu e frumos, doctore, nu e frumos ce spui acum.
 MARINA : Lasă, Angela, sîntem în familie, la urma urmei. Tu ai venit și l-ai rugat pe bărbatu-miu să-ți facă...
 ANGELA : Dar eu...
 GETA : Hai s-o lăsăm baltă.
 FLORICA : Angela dragă, nu e frumos. Inșiști să te tratăm ca pe o femeie profund sensibilizată de sarcină, ca și cum, vezi-doamne, după ani de zile de efort, abia acum ai fi reușit, și tu ? !
 GETA : Eu zic că vasul ar trebui să-l luăm noi, pentru că noi am stat cu Puica în toate lunile astea și am avut grijă de ea.
 ANGELA : Ba mie, ba mie !
 MARINA : Tie ? Ei bine, dacă inșiști, atunci tot fie, telefonul nostru (*privire semnificativă spre Rizoiu*) îți va fi închis !
 ANGELA : Dar nu înțeleg... eu...
 MARINA : Lasă, că știi tu. De data asta, nu te mai servește bărbatu-miu.
 GETA : Dați-o naibii de treabă ! Doar n-o s-o lăsați, la necaz ! E nemăritată.
 BARBU : Ei, iau vasul sau nu ?
 DORU : De ce să-l iei dumneata, și să nu-l iau eu ?

BARBU : Ești încă înclătinăr. La anii mei, la titlul meu, mi se cuvine !

DORU : Iar eu sint inginer.

BARBU : Ei, și ? Ingineri sint pe toate drumurile.

DORU : Și universitari !

FLORICA (*privind vasul*) : Ce splendore !

BARBU : Eu cred că am prioritate față de dumneata, nepoate. Și, să nu te obrăznicești !

DORU : Ai uitat că ți-am făcut devizul pentru vilă fără să-ți iau un ban ? ! De obicei, se cer cinci mii, pe puțin.

BARBU : Te-am cinstit de trei ori, plus alea două damigene cu vin roșu. Ei, comedie !

ATENA : Și ce, toate alea fac cinci mii de lei ?

GICU : Adevărul e că fiecare avem dreptul la o bucată din vasul ăsta.

MARINA : Spart, n-are nici o valoare.

GETA : Atunci, o să-l luăm noi.

CATIȚA : Ba eu !

MARINA : Pune-ți pofta-n cui ! Nici nu știi să-l apreciezi,

DORU : O să-l spargem și o să luăm câte o bucată fiecare, altfel nu ne împăcam.

ATENA (*spre Marina*) : Decît să-l iei tu, mai bine îl spargem.

VOCI : Da, da ! Mai bine îl spargem !

SANDU (*sarcastic*) : Și, așa, o să rămînem uniți ! Nu vă dați seama că sintem o ceată de idioți ? !

DORU : Unchiule Barbu, să știi că m-ai călcat rău pe coadă. Și dumneata ești tot inginer, la bază, dar te-ai împănulat cu titluri. Ei bine, nu mă dau pe cinci ca dumneata, care te așezi înaintea asistenților, pe copertile cărților, fără să scrii un rînd.

CATIȚA : Vai, să-ți fie rușine ! E de două ori mai în vîrstă ca tine !

DORU : Și de patru ori mai impostor. Eu trag din greu pe șantier. Nu-mi mut fundul de pe un scaun pe altul.

BARBU : Repetentule. Ai repetat anul trei !

DORU : Pentru că era Atena bolnavă, pentru că avea situația familială pe care o cunoști ! (*Turbat*) Să-mi dai cei cinci mii de lei pentru deviz ! Să nu te lăfăi dumneata într-o casă...

ATENA : ...pe care bărbatul meu a stat nopți întregi și a proiectat-o.

CATIȚA : Să aduceți damigenele înapoi.

BARBU : Și canistra cu benzină. Zăpăciturile ! Mereu rămii cu mașina în pănă. Să nu mai vii la cerșit.

DORU (*sec*) : Cinci mii de lei. (*Bășcălie.*) Și, asta, pentru că te cunosc !

CATIȚA : Să nu ne mai cunoști.

BARBU : Am fost mereu un naiv. „Unchiul cu parale“. Dar numai eu știu cum...

DORU : Sandule, ai fost prost, că, atunci cînd i-ai vîndut Opel-ul, nu l-ai tapat mai dihai. Merita.

CATIȚA : I-ai dat o rablă.

SANDU (*rușinat*) : Am dat patru mii de mărci pe ea. Nu puteam s-o dau chili-pir !

BARBU : Sănducule, eu nu zic nimic. Dar, dacă ții atît de mult să iei vasul, înseamnă că ai parale. (*Insinuant.*) Nu ? !

ATENA : Eu trebuie să iau vasul !

CATIȚA : Ha, neobrăzato ! Cine te-a băgat la facultate ?

BARBU : Bravo, Catia ! Uitaseam. (*Spre Doru.*) Nu-ți dau nici un ban. Nevastă-ta ar mai fi dat ea muft și bine, examene, pînă să intre, dacă nu eram eu ! (*Chicotește, apoi mină gravă, ofuscată.*)

DORU : Nu mă privește. Sint treburile voastre. Eu ți-am făcut devizul după șapte ani de cînd i-ai pus tu pilă.

ANGELA : Nu vă mai certați. Eu sint singură, n-am familie, ca voi... Sint o simplă casieră, am fost mereu ghinionistă. Dați-mi voie să-l iau eu. Merit și eu măcar atîta.

GETA : Noi merităm mai mult decît tine, Angela. Soră, soră, dar brînză-i pe bani. Tu ai rămas cu lucrurile mamei. Eu am luat-o de la lingură.

ANGELA : Uiți că stați în apartamentul meu ?

GICU : Eeei, cumnată, da' se poate ! Ți l-am plătit pînă la ultimul bănuț !

FLORICA (*privind vasul*) : Îl merit ! Îl merit ! Eu trăiesc opera de artă. (*Brusc.*) Sint atît de singură...

ANGELA : Și, cu cîți bani ? !

GETA (*sincer mirată*) : Doar n-ai uitat ! Optzeci și patru de mii de lei, în două rate.

ANGELA : Pe hîrtie, optzeci și patru de mii. Dar, în realitate ? !

GICU : Doar n-ai fi vrut să faci speculă !

ANGELA : Asta-i bună ! Cîtă ingratitudine ! (*Cere complicitate celorlalți.*) Apartamentul făcea o sută douăzeci și cinci de mii de lei, ca popa. Trebuia să le ceri diferența.

GETA (*indignată*) : Să-mi ceri mie, sora ta, filodormă ? !

ANGELA : N-ai spus tu ? Soră, soră, dar brînză-i pe bani. Dacă ai bani pentru așa vas, îmi dai diferența ?

FLORICA : Zău, ăsta-i vasul discordiei.

ANGELA (*ca un ecou al tuturor, lugubru, trist, vaiet de cor antic*) : Dar sint singură... N-am nimic deosebit... Nu m-am atașat de nici un lucru din casa aia... Sint îngrozitor de săracă, dragii mei...

GETA (*încă indignată*) : E posibil, Angelica, să-mi spui mie așa ceva ? Să pronunți cuvîntul „filodormă“, în fa-

ța mea ? Dar cită carne ți-am adus
 eu ție ?
 GICU : De sărbători, când nu găseai ni-
 mic, de Paște, când ți se scurgeau ochii
 după o fărimă de miel !...
 GETA : Să te fi dus, la trei dimineața,
 la marginea orașului, să iei cu cinci-
 zeci de lei kilogramul, asta îți tre-
 buia !
 MARINA : Ei lasă, Geta, că ai luat-o de
 la abator, știm noi cum !
 GICU : Ce contează ! Dacă eu gălesc pe
 stradă o verighetă de aur, înseamnă
 să ți-o vind cu cinci lei ?
 GETA : Lucrul își păstrează prețul, in-
 diferent cum îl procuri.
 MARINA : Oricum, nu meriți vasul ăsta,
 Geta. Tot ce-ai avut mai frumos în
 casă, ai deteriorat.
 GETA : Nici tu n-ai să-l iei !
 MARINA : Mai pupi tu de la mine bi-
 lete de favoare la teatru !
 GETA : Ei și ? Iau de la instituție.
 BARBU : Dar, cu bani !
 MARINA : Și, la spectacolele proaste. Că,
 la alea bune... nu mai ajung biletele
 la voi !
 GETA : Ei, și ? Mă doare-n cot dacă o
 să pierd vreun spectacol.
 MARINA (*jublează*) : Vedeți ? (*Privire
 circulară*.) Nu iubește arta, nici va-
 sul nu-i trebuie cu adevărat ! Dar i-a
 băgat Sandu în cap că face o avere.
 (*Sec.*) Maimuțo !
 GETA : Maimuță ești tu ! Duci tava, asta
 faci tu la teatru ! Mă mir că nu ți-e
 rușine să mă inviți să te văd un mi-
 nut și să dispari.
 GICU : Asta, cam așa e. Mulți actori iau
 salariul de pomană. Nu-i vezi cuanii.
 MARINA : Pentru că dramaturgii fac
 piese cu puține roluri de femei.
 DORU : Și, de ce, mă rog ?
 MARINA : De unde să știu eu ? !
 BARBU : Venirăm la parastasul lui Au-
 rel și ajunserăm la dracu' să ne ia !
 SANDA : Tanti Marina are dreptate. Dra-
 maturgii se proiectează în bărbați, sint
 obsedați de propria lor biografie. Da-
 că ar fi dramaturgi-femei, ar fi in-
 vers.
 BARBU : Asta îmi sună ca treaba aia, că
 dacă gândacul ar crede în Dumnezeu,
 Dumnezeu ar avea chipul unui gîn-
 dac !
 MARINA : Dați-mi vasul, vă rog ! Dați-
 mi-l mie ! (*Spre soțul ei, Rizoiu, care
 stă plictisit*.) Insistă ! Insistă !
 RIZOIU : Poate-i dau un șut, ca să în-
 cheiem gilceava !
 MARINA : Insistă !
 RIZOIU (*enervat*) : Ia ascultă, ce să ne
 mai ascundem după deget ? (*Stînje-
 nit, spre ceilalți*.) Noi nu prea ne po-
 trivim. Vrem să ne despărțim. (*Spre
 ea*.) De ce să insist, ca să-ți rămână
 ție ?
 MARINA : Dă ? Ei bine, ai să plătești
 înzecit, ca să-mi țin gura.
 RIZOIU (*pierdut*) : Dar nu se poate, și
 tu te-ai bucurat de banii ăia !
 MARINA : Se poate orice, când divorțezi.
 Dacă deschid gura, ești un om
 asasinat social, și dacă deschid de
 două ori gura...
 ANGELA : Așa ! așa ! Bravo, Marina !
 RIZOIU (*spre Angela*) : Scorpie, uiți cum
 plîngeai că ești în luna a treia și n-ai
 bărbat ! Nu numai că nu ți-am luat
 nici un ban, dar mi-am riscat liber-
 tatea !
 ANGELA (*isterică*) : Mi-ai ucis copiii !
 Acum, aș fi fost fericită. Da, eu am
 vrut. Dar nu pot uita că au murit
 de mina ta.
 GETA : Păi, ziceai că ești iar gravidă !
 MARINA : Da. (*Spre ceilalți, mirată*.) Nu
 ziceai că-i gravidă ? !
 ANGELA (*distursă*) : Am mințit... am
 mințit ! Dați-mi mie vasul. Dați-mi
 ceva, orice altceva, de care să mă a-
 tașez. Dați-mi... (*Își lasă capul în pal-
 mă*.)
 RIZOIU (*profesional*) : Ce, nu mai „ră-
 mii” ? (*Angela clatină din cap*.) Lasă,
 că te ajut eu. Dacă vrei să faci copii,
 îți dau cuvîntul meu de onoare că
 te ajut eu.
 MARINA (*spre Geta*) : Mi-a venit o
 idee. Tu și cu Gicu nu-i mai dați fi-
 lodormă Angelei căreia, între noi fie
 vorba, se cuvin cel puțin douăzeci de
 mii de lei — să fim cinstiți. Ea o să
 fie ajutată de bărbatu-miu... așa că
 voi trei nu mai aveți nici o pretenție.
 (*Ceilalți se prefac că nu-s atenți și
 gustăresc cite ceva, dar, de fapt, ac-
 ceptă tacit*.)
 RIZOIU : Dar...
 MARINA : Nici un „dar”, știu prea mul-
 te ca să existe vreun „dar” !
 RIZOIU : Fie cum zici tu. La dracu' cu
 viața asta ! Timpit e ăla care face ce-
 va și îi spune nevastă-si ! (*Se apucă
 de băut*.)
 MARINA : Deci, Gicu, Geta și Angela
 s-au retras. Angela, nu ești în pier-
 dere. O să-ți faci cele mai scumpe
 tratamente din lume, o să ai un co-
 pil (*crescendo grotesc*), o să ai o
 grădiniță de copii. Îți promit eu...
 (*sarcastic*) și spală-te pe cap !
 FLORICA : Iartă-mă, Marina, dar tu ai
 cam făcut abstracție de noi, ceilalți.
 ATENA : Chiar așa. Pe noi nu ne vede ? !
 BARBU : De obicei sînt remarcat !
 CATIȚA : Ce vrei, dragă, sîntem insigni-
 fianți.
 MARINA : O să cădem la o înțelegere.
 (*Spre Barbu*.) Nu-i așa, cumnate ?
 BARBU (*care o mănîcă din ochi*) : Mai
 încape vorbă ! (*Privire roată*) Aș zi-
 ce că eu sînt în drept să-l iau.

FLORICA : Da' nu se poate !

BARBU (*languros, privind insistent spre Marina*) : Totul se poate, draga mea.

SANDU : Totuși... unchiule, nu văd...

BARBU : Tu, -mai fă un drum în străinătate, mai adă o rablă, că fraieri ca mine o să mai găsești. Zău, ai dat o lovitură de maestru, atunci.

SANDU : Știu unde vrei să ajungi. Vrei să renunț.

CATIȚA : Barbule, tu nu vrei să luăm vasul ?

BARBU : Evident, scumpa mea.

CATIȚA : Dar și Marina îl vrea !

BARBU : E dreptul ei să dorească ce vrea.

FLORICA : Eu n-am să accept. Am aceeași drepturi și eu.

BARBU : Deocamdată, frate-tu ar fi cazul să se imprumute de la tine, ca un om de onoare ce se crede, să-mi plătească datoriile, pe care văd că le-a cam uitat, de cîțiva ani de zile... eventual, Gicule, amintește-i cum s-a lăudat că m-a tras în piept cu zece mii de lei cînd mi-a vindut Opel-ul, și după aia mai vorbim. (*Scoate dintr-un portofel două chitanțe.*) Îți mai recunoști semnătura, nepoate ? Ești captușit de datorii !

SANDU (*blînd*) : Vezi cum ești, unchiule ! Mă stringi cu ușa, acum. Îl dau dracului de vas, și gata ! (*Barbu suride victorios, despătorește o chitanță, o întinde spre Marina, cu care și-a făcut ochi dulci toată seara, și aceea, cu un gest grațios, împreună cu el, o rup în două. Același joc cu a doua chitanță.*)

FLORICA : Și eu ? Eu ?

BARBU (*pițigăiat, ca și cum ar chema un cățeluș*) : Sănducuuuu !...

SANDU (*același joc, ca și cum ar răspunde dintr-o poiană cuiva din vale*) : Da, unchiulee !...

BARBU : Ia vezi ! Ce se întîmplă, undeva în dreapta ta !

SANDU (*pune mina streășină la ochi, privind-o pe Florica*) : În dreapta mea văd un ceas-pendulă superb, din secolul trecut, marca Baker, pe care scumpa mea surioară l-a luat din casa părintească, zicîndu-mi c-o să ne împăcăm într-un fel sau altul.

FLORICA : Atunci, consideră dracului că ne-am împăcat. Nu-l dau să știu că mor !

BARBU : Bravo, Sandule ! (*Ia o bucățică de hirtie din chitanță și i-o întinde, i-o bagă în gură, în timp ce el își ia un peștișor.*) Vedeți, peștele nu moare niciodată !

SANDU : A murit peștele, trăiască peștele ! (*Morfoleşte hirtia, simetric cu gestul unchiului său, care mănîncă peștișorul, tacticos.*)

(*În timpul „campaniei” duse de Marina, cei nevizați ascultă amuzați. Scăpînd de „echipa” Gicu-Geta, Angela, Marina, dar (culmea !) chiar și aceștia, înfrînți, se vor relaxa, ușurați că au scăpat de angaralele de pînă acum și se vor pune pe chef. „Campania” dusă de Barbu — timpul doi, cum ar veni — va relua primul joc, așa încît, după ce-și anihilează posibilități adversari, Barbu și Marina rămîn în prim-plan, împreună cu vasul, cu spot de lumină pe ei, restul comesenilor devenind o masă amorfă, indistinctă, voioasă, pentru că fiecare a avut de cîștigat pe seama tranzacției ce pîruse visul lor intens de-o clipă. Aproape că nici nu se mai văd. Oricum, senzația de satisfacție groasă se ridică dintre ei puternic, ca o transpirație. Barbu, libidinos, patetic, în felul lui, sincer îndrăgostit de Marina, vrea să-i ofere vasul. Marina se strîmbă, el dă s-o cuprindă, ea fuge în jurul vasului, nu prea convingător, „mai nu vrea și mai se lasă”. Regizorul va găsi o soluție fericită, oricum — oferta e condiționată, se pare... —, vasul se sparge și, în clipa următoare, fie cortina, fie un întuneric dens ascunde toate personajele în neant : se mai vede doar un morman de cioburi între flori ca un coșciug sfărîmat, dacă nu chiar sîcîrli unchiului Aurel. Puica se apropie de el, îndurerată, năucită și de ceea ce a auzit toată seara, și de distrugerea obiectului pe care-l iubea atît de mult. Printre cioburi va găsi unul mai mare. Doamne, e chiar chipul prințului ! Și așa cum ține în mină bucata aceea, fața i se luminează, treptat-treptat, tot mai intens.)*

PUICA : Prin... (*Efort cumplit.*) Prințul, pe mine... mă... privește... cit de mult te-am... așteplat !... acum... nu mai mi-e frică... de azil ! Nu mai mi-e frică, nu mai sînt singură. Doamne ! (*Dă drumul ciobului, ca unui lucru fără valoare. Își pipăie buzele, fericită.*) Vorbesc, vorbesc. (*Amintindu-și de toată seara. Se posomorăște.*) Da, vorbesc, și ce dacă vorbesc... ? (*Zimbește.*) Vorbesc ! Vorbesc !

SFÎRȘIT